

[Udenrigsministeren]

Jeg nævner dette, for Danmark er også et nordisk land, og vi støtter aktivt, at der samtidig med forhandlingerne om en udvidelse af EF med Grækenland, Portugal og Spanien sker en udbygning af EFs samarbejde med EFTA-landene, herunder naturligvis i første række de øvrige nordiske lande. Vort mål er at udbygge det europæiske samarbejde på en geografisk bredere basis og at give de europæiske lande, som ikke selv har ønsket at blive medlem af EF, mulighed for at deltage i samarbejdet om emner, som er af gensidig interesse, og som de har et ønske om at samarbejde om. Eksempel herpå er valutasarbejdet som tidligere nævnt, spørgsmål af betydning for samhandelen samt en række andre emner inden for det økonomiske felt.

Som et nordisk land må det for os også være et væsentligt sikkerhedspolitisk mål at sikre bevarelsen af den relative sikkerhedspolitiske stabilitet, som siden slutningen af 1940'erne har karakteriseret situationen i det nordiske område. Det er det begreb, vi normalt kalder den nordiske balance. Når Norden hidtil er blevet betragtet og respekteret som et område med stor stabilitet, skyldes det formentlig netop en forståelse af, at ændringer i de sikkerhedspolitiske elementer i denne balance kan føre til uønskede konsekvenser for alle parter. Det er hensynet til denne balancestabilitet, som ligger bag den afvisende danske holdning til forslag, som på den ene eller den anden måde ville ændre på dette forhold.

Ingen kan være i tvivl om den fare for vor sikkerhed og vore levevilkår, som er forbundet med Mellemøstenkonflikten. Det er regeringens håb, at den forhandlingsproces, der på præsident Carters initiativ er indledt med grundlag i Camp David-aftalerne, vil fortsætte også ud over indgåelsen af en israelsk-ægyptisk fredsftale. På linje med andre vestlige lande støtter regeringen ønsket om en omfattende fredsordning i Mellemøsten, dvs. en fredsordning, der omfatter Jordan og Syrien og en løsning på det palæstinensiske spørgsmål. I den aktuelle situation finder regeringen det af afgørende betydning, at alle parter afstår fra tilkendegivelser og fra politiske handlinger, som vil kunne udgøre en hindring for fremskridt i forhandlingsprocessen.

Også et andet sted i Mellemøsten er der alvorlige problemer. De tragiske begivenheder i Libanon har i længere tid givet anledning til dyb bekymring. Vi kan imidlertid i dag med tilfredshed konstatere, at den våbenhvile, der blev indgået i begyndelsen af oktober i år, og som yderligere blev bekræftet på det efterfølgende arabiske udenrigsministerråd ved Beirut, stort set synes at blive overholdt. Vi har sammen med vore vestlige partnere givet udtryk for støtte til den libanesiske præsident Sarkis' bestræbelser på at genoprette freden og sikkerheden i Libanon og på samtidig at bevare landets enhed.

Det ville nok også være unaturligt, om vi i dagens debat ikke kort berørte situationen i Iran, for den udvikling, der på det seneste er foregået i Iran, må også give anledning til bekymring. Det er ikke desto mindre regeringens håb, at det vil lykkes det iranske samfund at finde sammen i et samarbejde om at vende tilbage til normale samfundsmæssige forhold, som kan muliggøre nye fremskridt henimod en liberalisering og en demokratisering af landet – fremskridt, som synes at have været på vej, inden urolighederne for alvor begyndte.

Vender vi blikket mod Afrika, må vi konstatere, at der også her er en række alvorlige internationale problemer. Vi må konstatere, at der desværre stadig ikke er fundet en fredelig forhandlingsløsning omkring Eritrea og i striden mellem Etiopien og Somalia. Da Somalias tropper for længst har forladt Etiopien, står regeringen uforstående over for den fortsatte tilstedeværelse af store, fremmede – cubanske – troppstyrker i Etiopien. Regeringen håber på, at OAU's bestræbelser på Afrikas Horn må få fremgang og lykkes.

Zimbabwe drøftede vi her i tinget i sidste uge. Det var en ganske omfattende debat, vi havde. Jeg skal derfor blot i dag kort gentage, at regeringen støtter Storbritanniens og USAs bestræbelser på at få afholdt en konference med deltagelse af alle parter i konflikten. Vi finder, at de britisk-amerikanske forslag, som forudsætter deltagelse af alle parter, et neutralt overgangsstyre og indsættelse af en fredsbevarende FN-styrke, fortsat udgør det bedste eksisterende grundlag for en internationalt acceptabel forhandlingsløsning.

Regeringen følger også med interesse og støtter, hvor den kan, de 5 vestlige sikker-